

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **P. S.**, zast. JUDr. Igorem Novotným, advokátem, se sídlem Janáčkova 102, Tišnov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2009, č. j. 41 Cad 91/2009 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 19. 6. 2009, č. .X, zamítla Česká správa sociálního zabezpečení žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Brno - venkov ze dne 2. 6. 2009 není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %. Dále uvedla, že mu nadále náleží částečný invalidní důchod.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž uvedl, že posouzení zdravotního stavu považuje za nedostatečné, neboť jeho zdravotní stav je nepříznivý, stále se zhoršující, má nulovou schopnost soustavné výdělečné činnosti.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 9. 12. 2009, č. j. 41 Cad 91/2009 – 20, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti se soud opíral o posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Brně (dále jen „posudková komise“) ze dne 12. 11. 2009. Posudková komise dospěla k závěru, že rozhodujícím zdravotním postižením v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu byla poúrazová artróza levého kolena vzniklá po opakovaných zlomeninách stehenní kosti s recividujícími osteomyelitidami, pro něž činil k datu vydání napadeného rozhodnutí pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce 284/1995 Sb. kapitoly XV., oddílu H, položky 49 písm. b) 45 %. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla zvýšena podle § 6 odst. 4 cit. vyhlášky o dalších 10 % na celkových 55 %. Soud konstatoval, že posudek posudkové komise byl vypracován na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobce a hodnocení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je v souladu s příslušnými právními předpisy a odpovídá shromážděným odborným lékařským nálezům. Poukázal na to, že nejzávažnější zdravotní postižení bylo v posudku funkčně zhodnoceno a proto je hodnocení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce přesvědčivě odůvodněné. Uvedl, že zjištěný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce je nižší než 66 % a nejedná se ani o zdravotní postižení podle přílohy č. 3 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., a žalobce tak nesplňoval podmínky plné invalidity podle § 39 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona č. 155/1995 Sb. Soud uzavřel, že provedeným dokazováním byl zjištěn stejný skutkový stav, který vzal za základ svého rozhodnutí správní orgán, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž uvedl, že vzhledem k tomu, že nemá vysokoškolské právnické vzdělání, žádá, aby mu byl přidělen advokát.

Usnesením ze dne 29. 1. 2010, č. j. 41 Cad 91/2009 – 29, krajský soud návrh stěžovatele na ustanovení zástupce z řad advokátu pro řízení o kasační stížnosti zamítl, a vyzval jej, aby předložil plnou moc advokáta, který jej bude v řízení o kasační stížnosti zastupovat.

Stěžovatel dne 16. 3. 2010 předložil krajskému soudu plnou moc JUDr. Igora Novotného, advokáta pro zastupování v řízení o kasační stížnosti.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá zejména z toho důvodu, že nebyl objektivně posouzen jeho zdravotní stav. Navrhl, aby byl vypracován znalecký posudek, který zodpoví otázku trvalé či částečné invalidity.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody obsaženými v kasační stížnosti. Byť stěžovatel výslovně v kasační stížnosti neoznačil žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., lze z jejího obsahu dovodit, že se dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť namítá, že nebyl objektivně posouzen jeho zdravotní stav a že má být proveden

znalecký posudek k posouzení jeho zdravotního stavu. Neúplné a nepřesvědčivé posouzení zdravotního stavu se totiž v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem považuje podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, publ. č. 511/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz) za jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu posudkové dokumentace bylo zjištěno, že je vedena od roku 1971. Podle protokolu o jednání posudkové komise Národního výboru Brno - venkov ze dne 22. 10. 1971 byl stěžovatel uznán plně invalidní podle § 51 odst. 3 písm. a) zákona č. 103/1964 Sb. od 11. 10. 1971 pro stav po dislokované suprakondylické zlomenině levé kosti stehenní, komplikované osteomyelitidou. Při následných kontrolách ze dne 27. 10. 1972, 16. 10. 1973, 18. 10. 1974, 18. 11. 1975 a 16. 4. 1976 byl nadále uznán plně invalidní. Podle posudku okresní posudkové komise sociálního zabezpečení v Brně ze dne 7. 10. 1976 již nebyl stěžovatel uznán plně, ale částečně invalidní, což bylo nadále potvrzeno následnými kontrolami částečné invalidity ze dne 20. 4. 1978, 1. 4. 1980, 11. 7. 1981 a 19. 11. 1982. Podle protokolu o jednání ze dne 8. 5. 1984 nebyl uznán plně ani částečně invalidní podle § 32 odst. 3 zákona č. 121/1975 Sb., byl však uznán občanem se změněnou pracovní schopností podle § 83 téhož zákona. Podle protokolu o jednání ze dne 24. 6. 1986 byl opětovně uznán částečně invalidní podle § 25 odst. 4 písm. b) zákona č. 121/1975 Sb. pro stav po zlomenině levé kosti stehenní s následnou osteomyelitidou; částečně invalidní byl uznán následnou kontrolní prohlídkou ze dne 10. 4. 1987. Podle protokolu o jednání ze dne 22. 9. 1987 byl stěžovatel uznán plně invalidní podle § 25 odst. 3 písm. a) zákona č. 121/1975 Sb. pro stav po fraktuře levé kosti stehenní v roce 1974 a fraktuře supra a diakondylické téže kosti stehenní 27. 9. 1970 a následnou chronickou osteomyelitidou a akutní exacerbací zánětu kostní dřeně počátkem června 1987; podle protokolu o jednání ze dne 28. 6. 1988 byl uznán i nadále plně invalidní. Podle protokolu o jednání Jihomoravského krajského národního výboru Brno ze dne 23. 11. 1989 byl uznán nadále plně invalidní podle § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., což bylo shledáno i při následné kontrolní prohlídce ze dne 18. 10. 1990. Podle protokolu o jednání ze dne 18. 6. 1991 již nebyl stěžovatel uznán plně, ale částečně invalidní podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 100/1988 Sb., což bylo potvrzeno kontrolou ze dne 11. 11. 1993. Podle záznamu o jednání ze dne 9. 1. 1997 byl uznán plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., přičemž jako rozhodující zdravotní postižení byla určena zlomenina levé kosti stehenní s následnou dlouhodobou chronickou osteomyelitidou a následnou těžkou artrózou kolenního kloubu, což odpovídalo postižení uvedenému v příloze č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly XV, oddílu B, položce 3 písm. c) s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 70 %. Záznamem o jednání ze dne 22. 1. 1998 nebyl uznán již plně, ale částečně invalidní. Z posudku posudkové komise ze dne 5. 5. 1999, který byl vyžádán k žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 1998, jímž mu byl

odňat plný invalidní důchod, vyplývá, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly XV., oddílu G, položky 49 písm. b) v tehdy platném znění na 45 %, přičemž posudková komise uvedený pokles zvýšila podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky pro vředovou chorobu a bolesti zad o dalších 10 %, na celkových 55 %. Při jednání konaného dne 3. 9. 1999 u Krajského soudu v Brně vzal stěžovatel opravný prostředek ze dne 8. 6. 1998 proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 1998, č. X, zpět a navrhl zastavení řízení, které bylo usnesením sp. zn. 22 Ca 167/98 z téhož dne zastaveno. Částečná invalidita stěžovatele byla dále uznána následnými prohlídkami ze dne 10. 8. 2000, 13. 3. 2003, 12. 4. 2006 a 30. 5. 2007 pro zdravotní postižení, jež odpovídalo postižení uvedenému v příloze č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitole XV., oddílu H, položce 49 písm. b).

Podle záznamu o jednání Okresní správy sociálního zabezpečení Brno - venkov (dále též „OSSZ“) ze dne 2. 6. 2009 probíhalo řízení o plný invalidní na základě žádosti stěžovatele. V posudkovém zhodnocení bylo uvedeno, že se jedná o 58-letého dělníka po otevřené zlomenině stehenní kosti vlevo v roce 1970, po opakované osteomyelitidě, s výrazně porušenou funkcí končetiny, s jizevnatými deformitami po zhojených píštělích, se svalovou atrofií a zkratem končetiny o 4 cm. Na dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu se podílí potraumatická artróza levého kolene s progresí do III. stupně, artróza levé kyčle I. st. a sekundární porucha statodynamiky páteře. Vzhledem k charakteru a dosavadnímu průběhu postižení lékař OSSZ upustil od dalších kontrolních lékařských prohlídek. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav proto odpovídal postižení uvedenému v příloze č. 2 k vyhlášce 284/1995 Sb. kapitoly XV., oddílu H, položky 49 písm. b), ve výši 45 %. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu zvýšil lékař OSSZ podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky tuto hodnotu o 5 %, takže celková hodnota poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti činila 50 %. Bylo uzavřeno, že stěžovatel nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ale nadále částečně invalidní podle § 44 odst. 1 téhož zákona. Nato bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud předesílá, že předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 6. 2009, č. X, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb. Jedním z předpokladů vzniku nároku na plný invalidní důchod je existence plné invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Bylo tedy třeba zjistit, zda stěžovatel ke dni 19. 6. 2009 splňoval podmínky plné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení, tj. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činil nejméně 66 %, nebo zda u něj šlo o schopnost pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek. Je nezbytné uvést, že v daném případě se jedná o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu závisí především na jeho odborném lékařském posouzení. Jde tedy o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí i znalosti z oboru posudkového lékařství. Posudkové řízení je tedy specifická forma správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že soudy rozhodující ve správním soudnictví nemají odborné lékařské znalosti, a nemohou proto samy posoudit, zda stěžovatel byl ke dni vydání přezkoumávaného

rozhodnutí plně invalidní podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb., či nikoliv. Tím spíše vystupuje do popředí význam posudků Posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí vypracovávaných podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Soudy proto musí dbát na úplnost, objektivitu a přesvědčivost posudků posudkových komisí tak, aby z jejich posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě mohly při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí o dávce vycházet. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s.

Krajský soud vycházel při posouzení zdravotního postižení stěžovatele z posudku posudkové komise ze dne 12. 11. 2009. V něm posudková komise uvedla, že se u stěžovatele jedná o stav s rozvojem dlouhodobým, primárně poúrazovým postižením levé stehenní kosti – úraz v roce 1970 s otevřenou zlomeninou nad kolenem s komplikovaným léčením – osteomyelitida; průběh komplikován další zlomeninou levé stehenní kosti pod krčkem v roce 1974 – následně opakované operační zákroky pro recidivu osteomyelitidy s uvolněním pohybu levého ztuhlého kolenního kloubu. Rozvoj zkratku levé dolní končetin o 4 cm s varosním postavením a antekurvací v kolenním kloubu. Vzhledem k dosavadnímu průběhu operativní prodloužení levé stehenní kosti rizikové, bylo doporučeno konzervativní léčení – trvale porucha stereotypu chůze s nutností opory nejméně jedné francouzské hole – funkční postižení je těžké. Sekundárně vzniklá porucha statodynamiky páteře bez paretických projevů nebo projevů útlaku nervových kořenů – funkční postižení je lehké. Chronická žilní nedostatečnost levého bérce – trofické změny, bez ulcerací – funkční postižení je středně těžké. Ostatní postižení uvedená v diagnostickém souhrnu se podstatně nepodílí na poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Na základě prostudované dokumentace a provedeného vyšetření při jednání došla posudková komise k závěru, že u stěžovatele šlo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byla poúrazová artróza levého kolena vzniklá při opakovaných zlomeninách stehenní kosti s recividujícími osteomyelitidami. Míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnotila podle přílohy č. 2 k vyhlášce 284/1995 Sb. kapitoly XV., oddílu H, položky 49 písm. b) ve výši 45 %. Vzhledem k trvalému charakteru postižení a dalším postižením uvedeným v diagnostickém souhrnu navýšila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 10 %, celkově tedy ve výši 55 %. Pracovní rekomandaci zhodnotila tak, že se zjištěným zdravotním stavem nebyl posuzovaný schopen práce fyzicky namáhavé, s delším stáním a chůzí, s přenášením břemen, práce na noční směny a s možností dodržování opatření; byl schopen lehké práce s měnlivým charakterem zatížení s využitím dosavadní pracovní praxe a zkušenosti při dodržování výše uvedených opatření.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud sdílí závěr krajského soudu o tom, že posudek posudkové komise je přesvědčivým podkladem pro závěr o tom, že stěžovatel ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí nebyl shledán plně invalidní. Posudková komise jednala v řádném složení, za přítomnosti odborného lékaře ortopeda, jehož specializace odpovídala charakteru rozhodujícího zdravotního postižení stěžovatele v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu. Posudková komise měla k dispozici dostatečné množství lékařských nálezů, na které v posudku poukazuje (zpráva ošetřující lékařky MUDr. M. ze dne 19. 5. 2009, zpráva MUDr. N., RMF ambulance, Nemocnice Tišnov ze dne 26. 3. 2009, zpráva MUDr P., Csc., Chirurgická a traumatologická ambulance, Úrazová nemocnice Brno ze dne 23. 4. 2009 a zpráva MUDr. L., Neurologická ambulance,

Nemocnice Tišnov ze dne 6. 5. 2009) a částečně je cituje, přičemž řada dalších nálezů se nacházela v posudkové dokumentaci Okresní správy sociálního zabezpečení Brno - venkov.

Je třeba poukázat na to, že již od roku 1971, tj. od doby, co je vedena posudková dokumentace stěžovatele, je zdravotním postižením, které je příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, určována zlomenina levé stehenní kosti, jež je komplikována osteomyelitidou. Z posudků obou posudkových orgánů, tedy lékaře OSSZ a posudkové komise, rovněž plyne, že určily shodně jako rozhodující zdravotní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu poúrazovou artrózu levého kolena vzniklou při opakovaných zlomeninách stehenní kosti s recividujícími osteomyelitidami, přičemž posudkové závěry lékaře OSSZ a posudkové komise týkající se rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu jsou zcela ve shodě s lékařskými zprávami, které měly posudkové orgány k dispozici, a také s výsledky vyšetření, jež provedla posudková komise při jednání dne 12. 11. 2009. Stěžovatel ostatně ani nenamítal, že by závěry posudkových orgánu byly v rozporu s lékařskými zprávami. V posuzované věci proto nevznikly důvodné pochybnosti o určení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu stěžovatele, a zbývalo tedy posoudit otázku poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

Z posudku posudkové komise dále plyne, že hodnotila rozhodující zdravotní postižení stěžovatele podle přílohy č. 2 k vyhlášce 284/1995 Sb. kapitoly XV., oddílu H, položky 49, jež je vymezena následovně: Stav po zlomenině stehenní kosti (krčku, diafýzy, epikondylu) léčené konzervativně i osteosyntézou, a která je dále členěna:

a) při dobré funkci končetiny - 20 – 30 %,
b) s výrazně porušenou funkcí končetiny (výrazná deformita, svalová atrofie, porucha motorické inervace, zkrat o 4 cm a více) – 40 – 45 %.

Lékař okresní správy sociálního zabezpečení i posudková komise shodně podřadili rozhodující zdravotní postižení stěžovatele pod položku 49 písm. b), oddílu H, kapitoly XV. přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kde je procentní rozpětí stanoveno 40 – 45 %, a určili též shodně pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti v horní hranici rozpětí, tedy 45 %. Rovněž oba posudkové orgány v důsledku působení více příčin dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvýšily pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. o 5 % v případě lékaře OSSZ, respektive o 10 % v případě posudkové komise. Za této situace, kdy rozhodující zdravotní postižení bylo oběma posudkovými orgány určeno shodně a shodně podřazeno pod příslušnou kapitolu a položku přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., nemá Nejvyšší správní soud důvodné pochybnosti o správnosti učiněných závěrů. Zdejší soud dále poznamenává, že rozdíl v navýšení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti učiněný postupem podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky nemůže závěry posudkové komise nikterak zpochybnit; tento rozdíl není schopen vyvolat ani úvahy o případném dosažení potřebných 66 % pro uznání plné invalidity. Je vhodné také zmínit, že posudková komise shledala, že u stěžovatele nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek ve smyslu § 39 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., v jeho znění ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud vyšel z dostatečného zjištěného skutkového základu pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované, a proto stejně jako krajský soud neshledal potřebu dalšího dokazování, a tedy ani přibrání znalce z oboru posudkového lékařství. Zdejší soud dodává, že by takový důkaz nemohl odepřít za situace, jestliže by posudek posudkové komise byl, i po případném doplnění, neúplný, nepřesvědčivý a neobjektivní. K takové situaci však v posuzovaném případě nedošlo. V této souvislosti poukazuje zdejší soud na nález Ústavního soud ze dne 1. 11. 1995, sp. zn. II. ÚS 92/95, dostupný na http://nalus.usoud.cz, v němž Ústavní soud připustil možnost přibrání znalce, avšak pouze za účelem odstranění rozporů či nejasností v posudkovém hodnocení se zřetelem k zásadě zjištění skutkového stavu věci.

Se zřetelem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu